

Підводячи підсумки, наведу влучне висловлювання кримінологів з Німеччини, які вважають: «Людині необхідна позитивна соціально обґрунтована орієнтація, що враховує також і його власні інтереси й напрями її поведінки. Йому потрібний загальновизнаний позитивний зразок, позитивна модель поведінки». Сім'я – це соціальний інститут, що має прямий вплив на формування знань з основ правомірної поведінки, і основна мета це щодня удосконалюватися, аби виховувати правосвідоме майбутнє покоління країни, і держава, в свою чергу, повинна стати гарантом забезпечення такого виховання.

1. Арсеньєва М. И. Особенности формирования противоправного поведения женщин и некоторые аспекты его предупреждения / Арсеньєва М. И., Серебрякова В. А.

2. Жданова І. В. Проблема саморегуляції в контексті девіант-ної поведінки особистості: психологічні аспекти. Вісник Харківського національного педагогічного університету ім. Г. С. Сковороди. Психологія. – 2012. – Вип. 43, ч. II. – С. 110–128.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. Електронний ресурс, режим доступу: [<http://zakon.rada.gov.ua/laws/term/33454>]

Демчук Дмитро Олександрович
слухач магістратури факультету підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

НАУКОВІ ПІДХОДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ УКРАЇНИ

Конституцією України визначається, що утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Публічна безпека є складовою національної безпеки, а тому питання її забезпечення завжди знаходяться в центрі уваги суспільства та науковців.

Питанням забезпечення публічної безпеки присвячені роботи В.Б. Авер'янова, М.І. Ануфрієва, О.М. Бандурки, Ю.П. Битяка, С.М. Гусарова, В.В. Ковальської, А.Т. Комзюка, О.Л. Копиленка, О.Ю. Синявської, О.М. Подоляки, С.Г. Стеценка, В.Г. Фатхутдінова та багатьох інших учених.

Відповідно до ст. 2 Закону завданнями поліції є: 1) забезпечення публічної безпеки і порядку; 2) охорона прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; 3) протидія злочинності; 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [1].

Законодавець використовує термін «публічна безпека», не розкриваючи його змісту. Враховуючи, що в системі завдань Національної поліції першим є забезпечення публічної безпеки, доцільним вбачаємо насамперед розкрити це поняття.

Поняття «безпека» може характеризувати як стан захищеності найбільш загальних речей, так і стосуватися характеристики конкретних ситуацій, пов'язаних з особистістю, суспільством [2, с.6]. У загальному розумінні «безпека» (від латинського слова «*securitas*») означає свободу від страху і від ворожого стороннього впливу.

Цікавим і методологічно прийнятним для дослідження зазначеного поняття є поділ, запропонований В.А. Ліпканом, який для характеристики поняття «безпека» виділяє чотири головні підходи: статистичний, апофотичний, діяльнісний, пасивний [3, с.113].

Статичний підхід до публічної безпеки означає, передусім, створення надійних, стабільних умов для безперешкодної реалізації громадянами своїх прав. Для забезпечення статичності публічної безпеки важливу роль відіграє превенційна та профілактична діяльність, спрямована на запобігання вчиненню правопорушень.

Це є першим повноваженням поліції, визначеним у п. 1 ч. 1 ст. 23 Закону. Здебільшого ці повноваження покладаються на патрульну поліцію. Саме розуміння статичного стану безпеки як стану захищеності від протиправних посягань та інших факторів указує на визначальну роль поліції в цій сфері діяльності.

Апофотичний підхід до публічної безпеки обумовлюється відсутністю загроз і небезпек, а тому зазначена вище превенційна діяльність поліції також цілком відповідає забезпеченню цього стану.

Діяльнісний підхід означає систему заходів, спрямованих на створення певних умов, які забезпечують громадську безпеку. Таким умовами є, насамперед, можливість отримання поліцейських послуг, коли особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги.

До речі, у Законі вперше напряму визначено сервісну функцію поліції, яка відіграє важливе значення для забезпечення публічної безпеки. Адже стан захищеності виникає не тільки тоді, коли є способи реагування на правопорушення, а й коли передбачені відповідні заходи для інших небезпек, які впливають на можливість реалізації громадянами їх прав. Наприклад, таким є нововведений поліцейський захід – поліцейське піклування.

Пасивний підхід означає забезпечення певних правил, стандартів, норм поведіння. Звичайно, поліція, яка має відповідні завдання та повноваження із забезпечення публічного порядку, не може бути пасивною.

Водночас Законом передбачені заходи перевірки виконання громадянами їх умовних «пасивних» обов'язків. Зокрема, це стосується перевірки вимог дозвільної системи, застосування технічних приладів і

засобів, щонають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, та ін.полицейські заходи, спрямовані на перевірку дотримання громадянами вимог законодавства.

Таким чином, слід погодитися з ученими, які вказують, що публічна безпека повинна утворювати атмосферу спокою, обстановку впевненості в надійності та ефективності захисту від ймовірних злочинів та інших протиправних посягань, у наявності для цього відповідних гарантій, відчуття безпеки, на яку можна покластися, якій впевнені суб'єкти права. Публічна безпека утворює такий стан суспільної та особистої свідомості, такий соціальний настрій, який характеризується відсутністю загроз життю і здоров'ю, свободі, недоторканності та безпеці людей, власності та іншим цінностям, коли люди почувають себе в безпеці [4, с.685].

Отже, усі полицейські повноваження повністю або частково спрямовані на забезпечення публічної безпеки в широкому розумінні цього поняття, тобто створення таких умов, за яких громадяни будуть не тільки захищені від протиправних посягань та інших видів небезпек (стихійних лих, надзвичайних станів тощо), а й зможуть на належному рівні реалізовувати свої права.

1. Закон України «Про Національну поліцію». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19> від 02.07.2015 № 580-VIII

2. Третяк В.В. Економічна безпека: сутність та умови формування / В.В. Третяк // Економіка і держава. – 2010.- № 1. – С. 6–8.

3. Ліпкан В.А. Адміністративно-правове регулювання національної безпеки в Україні/ В.А. Ліпкан// монографія. – К.: КНУВС.– 2008. – 439 с.

4. Кримінальний кодекс України: науково-практичний коментар. – Х.: Одісей. – 2004. – 1148 с.

Денисенко Є.М.

курсант факультету підготовки

фахівців для органів досудового розслідування

Науковий керівник:

Логвиненко Б. О.,

д.ю.н, доцент, завідувач кафедри адміністративного права,

процесу та адміністративної діяльності ДДУВС

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НЕПОВНОЛІТНІХ

Актуальність питання адміністративної відповідальності осіб, що не досягли відповідного віку, тобто неповнолітніх осіб, пов'язано зі значним збільшенням кількості проступків, вчинюваних такими особами. Ситуація загострення проблеми адміністративних правопорушень є наслідком як